

I./2026

POROČILA IZ SVETA

Izdala za uporabo pri bogoslužju: KAC v RS
Njogoševa cesta 15, 1000 Ljubljana

3. januar

NOVO ŽIVLJENJE
Hyacinthe, Nova Kaledonija

»Mama, ali se lahko jutri vrnemo?« sta z velikim nasmehom vprašala najina najmlajša otroka.

Prvič smo se srečali z adventisti. Prijatelj naju je povabil, zato sva se iz vljudnosti odzvala. V poštni nabiralnik sva dobila letake, a nisva nameravala iti. Pred odhodom od doma sva se z možem Brunom dogovorila: »Samo poslušala bova. To je vse.«

Zgodilo pa se je nekaj nepričakovanega. Najini otroci so na dogodku srečali svoje prijatelje in spoznali nove. Zabavali so se!

Po srečanju smo ostali in pili topel zeliščni čaj, medtem ko smo se pogovarjali s prijaznimi ljudmi. Povedali so nam, kako je Bog spremenil njihovo življenje, in nas povabili, naj se vrnemo.

Ko so minevali dnevi in smo se udeležili več srečanj, so najini otroci rekli, da so jim všeč pastorjeve pridige. Včasih je bilo videti, da ne poslušajo, a vedno so imeli kaj povedati o tem, kar so se naučili. Zelo so jim bili všeč pogovori o tem, kako je Bog ustvaril svet in čudovite stvari v naravi.

Tudi mene je to ganilo. Zbor je pel mogočne pesmi, ki so mi privabile solze v oči. Pastor je večkrat ponovil, naj ne verjamemo stvarem samo zato, ker tako pravi on. Želel je, da sami beremo Sveto pismo in se učimo iz Božje besede. To mi je bilo všeč.

Čeprav sem hodila v cerkev in pogosto molila, se mi je zdelo, da je to, kar smo se učili tukaj, nekaj povsem drugačnega in posebnega.

Nekega dne v drugem tednu srečanj je pastor vprašal, ali bi se kdo želel krstiti. Na najino presenečenje je najin sin rekel: »Oče, mama, hočem se krstiti!«

Bila sva presenečena. Medtem ko sva se trudila vse razumeti, se je njegovo mlado srce že ogrelo za Boga.

Pojasnila sem mu, da krst ni kot nakup čokoladice, ampak da je to pomembna odločitev. Spoznala sem, da njegovega srca ne poznam tako kot Bog.

Bog je deloval tudi na moje srce, a se nisem počutila vredno. Ko je pastor ponovno rekel, naj stopijo naprej vsi, ki se želijo krstiti, sem želela stopiti naprej, vendar se nisem mogla premakniti. Nisem se počutila dovolj »čisto«.

Tisti večer sem molila in jokala: »Gospod, kaj naj naredim? Rada bi se krstila.« Ko sem se pogovarjala z Bogom, sem čutila mir in vedela, da sem pripravljena.

Naslednje jutro sem v torbo dala posebno belo obleko in brisačo. Poljubila sem moža, ko je s starejšimi otroki odhajal na izlet z ladjo. Nato sem na srečanje odšla z mlajšima sinovoma, nečakom in nečakinjo.

Na srečanju sem sedela sama in po licih so mi tekle solze. Opazil me je starejši par in prijazno pristopil.

»Krstila se bom,« sem začela, »vendar nihče v moji družini ne ve za to.«

Oba sta me toplo objela in takoj sem se počutila bolje.

Ko je pastor pozval ljudi, ki se želijo krstiti, sem vstala. V joku sem stopila naprej, a ne zaradi žalosti. Moje srce je bilo polno ljubezni do Jezusa. Moja otroka sta od veselja poskakovala, ko sta videla, da se bom krstila. Ko sem prišla iz vode, sta me močno objela.

Daleč stran na morju je moj mož začutil nekaj v svojem srcu. Nisem mu povedala za svojo odločitev, a se je obrnil k sinovom in rekel: »Vaša mama se bo danes krstila.«

Od tistega dne rastem v veri. Rada hodim v cerkev in proučujem Sveto pismo v sobotni šoli. Upam, da se bo nekega dne vsa moja družina odločila za krst.

Hvaležna sem Jezusu za moža, ki mi ga je dal. Ne preprečuje mi, da posvečujem soboto. Nedavno sem ga vprašala, kaj misli o Bogu. Odgovoril je: »Čutim se kot kristjan. Verjamem v Jezusa in tvoja vera me spodbuja.«

Poskušam živeti tako, da drugim kažem, kdo je Bog – s svojimi besedami, dejanji in ljubeznijo.

Vaš dar trinajste sobote bo imel večni vpliv na življenje ljudi, kot je Hyacinthe. Pomagal bo vzpostaviti središče vpliva v Wallisu, ki bo adventistom pomagalo graditi mostove razumevanja in prijateljstva z ljudmi na ozemlju Nove Kaledonije.

10. januar

DEDKOV BOG
Stanislas, Nova Kaledonija

Stanislas je odraščal v krščanski družini, bogati s kulturo, vero in tradicijo. Bil je drugi od osmih otrok in njegovi zgodnji spomini so polni ljubezni in ritma družinskega življenja. Toda družino je doletela tragedija, ko je njegov oče umrl v prometni nesreči. Takrat je bila Stanislasova mama noseča z njegovim najmlajšim bratom.

Ker ni mogla sama skrbeti za otroke, jih je poslala živeti k starim staršem. Prav v domu svojih starih staršev je Stanislas prvič doživel globoko duhovno predanost. Vsako jutro se je zbudil ob nežnem vonju goreče sveče in pogledu na dedka in babico, ki sta klečala v molitvi. Njegov dedek, zvest cerkveni delavec, je svoje življenje posvetil službi Bogu.

A že kot deček se je Stanislas spraševal: *Če je Bog dober, zakaj bi nekdo, kot je moj dedek, ki tako zelo ljubi Boga, moral tako hudo trpeti?* Ta tihi dvom se je v naslednjih letih še okreplil.

Ko je prišel najstniška leta, se je Stanislas oddaljil od svojih korenin. Začel je kaditi, popivati in nazadnje tudi krasti. Manjša uporniška dejanja so vodila do nevarnega kriminalnega življenjskega sloga. Pričel je vlamljati, krasti avtomobile in preprodajati droge. Ulice so ga naučile drugačnih pravil – pravil, ki pravijo, da preživijo le najmočnejši.

Neko noč pa se je vse spremenilo. Pijani Stanislas je za volanom ukradenega avtomobila nenadoma v srcu zaslišal glas. »Kaj počneš? Ali želiš tako končati svoje življenje?«

Pretresen je spoznal, da ne more več tako živeti. Naslednje jutro se je odločil, da bo opustil kriminal in začel znova.

Vrnil se je v rodno mesto, da bi uredil svoje življenje. Ni bilo lahko – trajalo je leto in pol – a bil je odločen. Pri 18 letih se je vpisal v vojsko, končal usposabljanje in našel stalno delo.

Kasneje je spoznal žensko, s katero sta skupaj zaživela. Dobila sta dva otroke in nekaj časa je bilo vse dobro. Toda stare rane in nerešena bolečina so začele prihajati na površje in ustvarile napetosti v njunem odnosu. Nazadnje sta se razšla.

Kmalu zatem je partnerkin oče poklical Stanislasa in ga prosil, naj ji da še eno priložnost. Stanislas je privolil, ne da bi vedel, kaj naj pričakuje.

Njegova partnerka je odraščala v adventistični družini. Čeprav ni hodila v cerkev, je še vedno vsak dan brala Sveto pismo. Nekega dne mu je rekla: »Želim se vrniti v cerkev.« Stanislas je odgovoril: »Zakaj pa ne? Poskusil sem že vse drugo – morda je čas, da preizkusim Jezusa.«

Partnerka je začela obiskovati cerkev ob sobotah, on pa ob nedeljah. Včasih se mu je pridružila, on pa nikoli ni šel z njo. Opazil je, da se je nekaj spremenilo. Bila je mirnejša in srečnejša. Tega miru ni mogel razložiti.

Nekega dne jo je vprašal: »Zakaj si ves dan v cerkvi? Bogoslužje v moji cerkvi traja le nekaj ur.« Nasmehnila se je in rekla: »Pridi z mano in boš razumel.«

Privolil je. Prvi sobotni dan v njeni cerkvi je bil prelomnica. Sporočilo ga je ganilo na način, ki ga ni pričakoval. Jezusa še ni popolnoma razumel, vendar se je v njem nekaj premaknilo. Pastor ga je povabil k proučevanju Svetega pisma in Stanislas je sprejel povabilo.

V Svetem pismu je našel odgovore na vprašanja, ki so ga preganjala že od otroštva. Podoba Boga, ki jo je poškodoval dvom, se je počasi zacelila. Ugotovil je, da isti glas, ki ga je slišal pred leti v ukradenem avtomobilu, zdaj spet govori – tokrat skozi Sveto pismo.

Nekega večera po proučevanju se je obrnil k svoji partnerki in rekel: »Mislim, da zdaj verujem. Končno razumem, kaj pomeni verovati.«

Kmalu zatem sta se poročila in skupaj krstila.

Čez dve leti se je Stanislas vpisal na adventistično univerzo na Fidžiju, kjer je diplomiral iz teologije. Danes služi kot pastor v Novi Kaledoniji, na istem otoku, kjer se je začela njegova pot.

Zdaj služi Bogu svojega dedka – ne iz tradicije, temveč iz prepričanja, ljubezni in osebnega odnosa s Kristusom.

Vaš dar trinajste sobote bo imel večni vpliv na življenje ljudi, kot je pastor Stanislas Weneguei. Pomagal bo postaviti središče vpliva v Wallisu, ki bo adventistom pomagal graditi mostove razumevanja in prijateljstva z ljudmi na ozemlju Nove Kaledonije.

17. januar

PRELOMNICA

Théodore, Nova Kaledonija

Théodore živi na tropskem otoku Lifou, ki je del francoskega ozemlja Nove Kaledonije v Tihem oceanu. Théodore prihaja iz majhne plemenske vasi in je najmlajši od dvanajstih otrok v veliki, ljubeči krščanski družini.

Že od mladih let je obiskoval cerkev in sledil verskim tradicijam. Vendar se je v najstniških letih nekaj spremenilo. Užitki sveta in vpliv prijateljev so ga začeli vleči v drugo smer. V srednji šoli je začel sprejemati odločitve, za katere je vedel, da so v Božjih očeh napačne. V drugem letniku je opustil šolanje in se počasi pogrzel v življenje odvisnosti.

Začel je kaditi tobak in marihuano ter piti alkohol. Kar je začel iz radovednosti, se je kmalu spremenilo v življenjski slog. Njegovi dnevi so bili polni posvetnih užitkov, noči pa je meglilo obžalovanje. Bolj kot je poskušal zapolniti praznino v svojem srcu, bolj se je počutil izgubljenega.

Globoko v sebi je vedel, da nekaj manjka. Kot odrasel se je pridružil mali skupini vernikov. Ni bil prepričan, kaj išče, a vedel je, da potrebuje več, kot mu ponuja svet. Zaupal je ljudem, vendar so ga razočarali. Zdaj je hotel poskusiti zaupati Bogu.

Neko nedeljo po maši je Théodore prosil za Sveto pismo. Trajalo je nekaj časa, vendar ga je končno dobil in začel samostojno brati. Sprva ni popolnoma razumel, kar je bral, vendar ga je nekaj vedno znova vleklo k njemu. Želel je vedeti več o Jezusu.

Več kot je bral, bolj je iskal. Začel se je pogovarjati z drugimi o Jezusu, čeprav to ni bilo vedno dobrodošlo. Nekega dne ga je učitelj hudo pretepel, ker je zastavljal vprašanja o Svetem pismu, vendar ga niti to ni ustavilo. Doma je dalje bral Božjo besedo in iskal resnico.

Nekega dne se je zgodilo nekaj nepričakovanega. Član družine, ki je bil adventist sedmega dne, je Théodorja povabil, naj se udeleži serije evangelizacijskih srečanj.

Théodore se je odločil iti in ta odločitev je spremenila njegovo življenje.

Na srečanjih je poslušal sporočila neposredno iz Svetega pisma – jasna, močna in polna ljubezni. Spoznal je Jezusa kot osebnega Odrešenika in ne le kot oddaljeno osebo iz otroštva. Odkril je tudi resnico o soboti in jo začel posvečevati kot dan počitka, kakor uči Sveto pismo.

Théodore je čutil, kako Sveti Duh deluje v njegovem srcu in ga kliče, naj za seboj pusti svoje preteklo življenje in se popolnoma posveti Jezusu. S podporo prijaznih pastorjev in vernikov se je odločil, da bo svoje življenje popolnoma posvetil Bogu.

19. junija 2019 se je krstil. To je bil dan svobode.

Popotovanje pa se s tem ni končalo. Leta odvisnosti so pustila posledice na njegovem telesu in duhu. Še vedno se je zdravil in potoval po poti ozdravljenja. A zdaj je bilo nekaj drugače – po tej poti ni hodil sam.

Bog ga ni samo osvobodil odvisnosti, temveč mu je tudi odpustil. Pretrgal je verige, v katere je bil tako dolgo vklenjen. Kar se je nekoč zdelo nemogoče, je postalo resničnost. »Vse te stvari so nemogoče za človeka,« pravi, »vendar so mogoče z Bogom.«

Danes se mladenič, ki je bil nekoč odvisen od drog, zanaša na Božjo besedo. Vsak dan bere Sveto pismo, njegova največja radost pa je deliti veselo sporočilo z drugimi, zlasti s tistimi, ki se spopadajo z istimi težavami, s katerimi se je nekoč spopadal sam.

Njegovo življenje ima novo smer, njegovo srce pa nov namen. Njegov moto pove vse: »Zaupaj v Boga.«

24. januar

BOŽJI NAČRT ZAME

John, Vanuatu

Ime mi je John in prihajam z otočka Maskelyne ob obali Vanuatuja. Vanuatu je majhna otoška država v Južnem Pacifiku. Odraščal sem obdan s svetlikajočim morjem in bogatimi pragozdovi.

V šolo sem hodil skupaj z drugimi otroki, a nisem užival. Nisem bil priden učenec in imel sem najslabše ocene v razredu. Oče je vedel, da mi šola ni pogodu, pa je kljub temu imel preproste sanje zame. Rekel je: »Dokončaj šesti razred, nauči se brati in napisati svoje ime. To bo dovolj.«

Nikoli ne bom pozabil nekega dne v šestem razredu. Pisali smo kontrolno nalogo. Učiteljica si je ogledala moje odgovore in zavzdihnila: »John, nikoli se ne boš spremenil. Tratiš denar svojih staršev. Tvoje življenje nima smisla.« Potem je vrgla moje knjige skozi okno in sošolcem rekla, da se mi lahko posmehujejo. Moral sem ven po svoje knjige, medtem ko so me drugi opazovali.

V tistem trenutku se je nekaj zlomilo v meni. Čutil sem se ničvrednega. Toda nekaj v meni mi je govorilo, naj se ne vdam.

Kasneje tisto leto se je sošolec pošalil: »John, ko boš padel na zaključnih izpitih in boš ostal na otoku, te bom najel, da boš ribaril zame.« Nasmehnil sem se in pomislil, da si ne želim takšnega življenja. Hotel sem več.

Nekega dne mi je starejši brat, ki je postal adventist, predlagal, naj se naučim svetopisemsko vrstico, ki pravi: »Spominjaj se sobotnega dne, da ga posvečuješ.« (2 Mz 20,8) Ta vrstica me je spremenila.

Ko sem bil star 13 let, je na našem otoku pridigal gostujoči adventistični pastor. Šel sem ga poslušat in njegove besede so ganile moje srce. Odločil sem se za krst. Pred krstom je pastor molil: »Gospod, prosim uporabi tega mladeniča v svoji službi.«

Ko je umrl moj oče, je življenje postalo težje. Na pomoč nam je priskočila cerkvena družina, jaz pa sem jim pomagal tako, da sem opravljal dela, kot so pletje cerkvenega vrta in zvonjenje zvona. Kasneje sem postal diakon in potem še starešina.

Leta 2001 sem se preselil na drugi konec Vanuatuja. Pridružil sem se adventistični cerkvi in postal član pevskega zbora. Vero sem oznanjal s petjem. Nisem bil govornik, a ko sem pel, sem se počutil živega.

Nekega dne sem se vrnil na svoj otok. Tamkajšnji pastor me je povabil k sodelovanju na srečanjih. Vsak večer sem pel hvalnice. Neki popoldan me je povabil, da obiščem grob Normana Wileasa, misijonarja, ki je prvi prinesel adventistično sporočilo na naš otok.

Ob grobu sem molil: »Bog, tudi sam bi želel postati misijonar.« Nisem točno vedel, kaj je misijonar, a sem želel pomagati ljudem spoznati Jezusa.

Potem sem sanjal. Izvedel sem, da Bog želi, da se odpravim na Torres, skupino otokov, kjer ni bilo adventistov. Nisem imel ne denarja in ne poznanstev, zato sem molil: »Bog, če želiš, da grem, mi, prosim, pripravi pot.« Bog je odgovoril na to molitev. Sedem let sem preživel na Torresu, sklepal prijateljstva in snoval cerkve.

Leta kasneje sem na koncertu Malekula videl učiteljico, ki je skozi okno vrgla moje knjige. Pristopila je k meni s solzami v očeh, mi ponudila lubenico in rekla: »Oprosti za besede, ki sem jih takrat izrekla.« Tudi ona je postala adventistka.

Še danes sem starešina, oznanjam Božjo ljubezen in ustanavljam cerkve. V šoli nisem bil uspešen, a Bog je imel načrt zame.

V Svetem pismu Bog pravi: »Vem za načrte, ki jih imam z vami, govori Gospod: načrte blaginje in ne nesreče, da vam dam prihodnost in upanje.« (Jer 29,11) Ta obljuba velja zame in tudi zate.

Vaš dar trinajste sobote bo v tem četrletju podprl zdravstvene projekte za otroke na Salomonovih otokih in Vanuatuju.

31. januar

SLUŽENJE BOGU

Moape, Fidži

Moape vstane ob sončnem vzhodu. Tudi pri 77 letih je njegova jutranja rutina enaka: vstane, tiho moli in takoj sede za pisalno mizo.

»Rad sem prvi na delu,« pravi z nasmeškom. »Bog si zasluži moje najboljše ure.«

Moape je odraščal na divji obali Raja na Fidžiju. Njegov oče, pastor, ga je naučil popravljati ribiške mreže, pometati cerkvena tla in pozdravljati vsakega soseda po imenu. »Opazoval sem očeta, kako služi ljudem,« se spominja Moape. »Pomislil sem, da želim tudi jaz tako preživeti svoje življenje.«

Šolska leta so ga popeljala na adventistično univerzo Fulton. Kampus je bil na hribu, pot do njega pa so senčila frangipani drevesa. Študiral je, molil in potiskal težke valje v študentski tiskarni. Črnilo mu je obarvalo prste, njegovo srce pa je napolnjevalo upanje.

Neki petek je pokleknil ob leseni prižnici cerkve v Suvi in prosil Boga za partnerko v službi. »Pošlji mi žensko, ki te ljubi,« je molil.

Bog mu je odgovoril. Poročil se je z Mere, prijazno lektorico, s katero je vzgojil tri hčere. Par je obljubil, da bo sledil Bogu, kamor koli ju bo vodil.

Njuna prva naloga je bila v Transpacifiški založbi v Suvi. Moape je ob zori nalagal papir, nastavljal tiskarski stroj in opazoval, kako se evangeljske knjižice valijo spod stroja v lepe kupčke.

Ko je direktor slišal, da Moape sanja o tem, da bi postal pastor, je zmajal z glavo.

»Ostani pri tiskarskem stroju,« ga je pozval. »Vsaka stran, ki jo natisneš, lahko potuje dlje od katere koli pridige.«

Te besede so Moapeja globoko ganile. »Spoznal sem, da lahko tudi tih človek, kakršen sem jaz, širi upanje,« pravi.

Moape je v tiskarni delal devet let. Trdo delo mu je prineslo napredovanje v strojnika, nadzornika in finančnega uradnika. Vsak korak je občutil kot Božji nežni potisk naprej.

Leta 1978 so tiskarne utihnile. Sindikat je zaprl tovarno in Moapeja prosil, naj prevzame računovodstvo na adventistični univerzi Fulton. Družina je zložila svoje pičlo imetje v nekaj škatel in se odpeljala v gore, kjer je pričakovala, da jih bodo nastanili v lepo hišo na kampusu. Namesto tega so se znašli pred obrabljeno kočjo z luknjasto streho in stenami, ki so se luščile.

Mere je planila v jok. »Vrnimo se v Suvo,« je prosila.

Moape jo je objel. »Nisva tukaj zaradi ugodja,« je nežno rekel. »Tu sva za Gospoda.«

Par je hiško počistil, pobarval in popravil, dokler sončna svetloba ni poplesavala na čistih stenah. Sčasoma je ta hiša postala gostišče za obiskovalce. »Bog je našo najslabšo hišo spremenil v najboljšo,« pravi Mere z nasmeškom.

Leta so hitro minevala. Študenti so prihajali po nasvete. Otroci so se igrali pod mangovimi drevesi. In računovodske knjige so se ujemale do zadnjega centa.

Nekega popoldneva je prišel nekdanji študent s Tahitija, oblečen v elegantno obleko.

»Odprl bom podjetje,« je povedal Moapeju. »Ali bi ga vodil zame? Tvojo plačo bom potrojil in ti dal avto in novo hišo.«

Ponudba je bila mikavna, a Moape ni okleval. Dvignil je oči in odločno rekel: »Sem se že odločil, da bom do upokojitve služil Bogu. Denar tega ne more spremeniti.«

Obiskovalec je vzdihnil, opustil svoj načrt in naslednji dan zapustil Fidži.

Takšni trenutki so krepili Moapejevo vero. »Vsaka preizkušnja me je še bolj približala Bogu,« pravi. Dnevna molitev ga je utrdila – zgodaj zjutraj ob drevesu kruhovca, opoldne v prazni učilnici in zvečer z družino ob majhni petrolejki.

Po 52 letih službovanja je Moape še zadnjič zaklenil vrata kolidža in se v mraku odpravil domov. Ni bil več hitronogi mladenič, ki je v Suvi nakladal papir, vendar je bil njegov nasmeh širši kot takrat. Mere ga je pričakala na vratih, za njo pa so se gnetle hčere in vnuki. Kuhali so manioko, peli hvalnice in si dolgo v noč pripovedovali zgodbe.

Kakšno lekcijo Moape predaja mlajšim? Brez premora odgovori in navede vrstico, ki se je je naučil kot deček: »Zaupaj v Gospoda z vsem svojim srcem, na svojo razumnost pa se ne zanašaj. Na vseh svojih poteh ga spoznavaj in on bo uravnava tvoje steze.« (Prg 3,5.6)

Nato doda: »Bog naj bo prvi – vsako jutro, pri vsaki odločitvi. Morda boš začel v stari koči ali hrupni tiskarni, vendar te bo popeljal tja, kjer moraš biti.«

Sonce zahaja nad Rajem; nebo se obarva oranžno in zlato. Jutri, še preden zapoje prvi petelin, bo Moape spet vstal – pripravljen, da bo prvi na delu za Boga, ki ga je vodil vso pot.

Del darov trinajste sobote prvega četrletja leta 2000 je pomagal razširiti knjižnico adventistične univerze Fulton. Hvala za vaš dar v tem četrletju, ki bo podprl projekte za zdravje otrok na Salomonovih otokih in Vanuatuju.

7. februar

NIKOLI NE OBUPAJ NAD BOGOM

Sera, Fidži

Ime mi je Sera in prihajam s čudovitega otočja Fidži. Sem študentka drugega letnika pedagogike na adventistični univerzi Fulton. Moja pot do sem ni bila lahka.

Odrasla sem v razpadli družini. Že od malih let sem morala skrbeti sama zase. Nisem imela nikogar, na kogar bi se lahko oprla – nobene varnostne mreže. Življenje se mi je zdelo kot bitka, ki sem jo morala bojovati sama. V srednji šoli sem se začela zatekati k alkoholu in kajenju. Postala sta moj beg in edina tolažba, ki sem jo poznala.

Teden za tednom sem padala v isto rutino: delo, plača in poraba vsega denarja za stvari, ki so mi škodovale. Ujela sem se v krog, iz katerega se mi je zdelo nemogoče iztrgati.

Prvi opozorilni znak sem dobila, ko so me med opitostjo oropali. Toda niti to me ni ustavilo. Še naprej sem se vračala k istim uničujočim navadam.

Potem sem imela prometno nesrečo. Tista noč je spremenila vse. Lahko bi umrla. Globoko v srcu sem vedela, da moje preživetje ni bilo sreča. Nesreča je bila opozorilo.

To je bilo leta 2018, ko sem prišla na adventistično univerzo Fulton študirat poslovne vede. Nisem mogla sprejeti tega, kar sem imela za čudna prepričanja adventistov sedmega dne. Prepirla sem se s svojimi profesorji. Nazadnje sem pobegnila. Mislila sem, da bo lažje, če se vrnem k staremu življenju.

Toda po nesreči sem se znašla v depresiji. Preplavili so me občutki krivde in samomorilske misli. Vendar sem tudi v tej temi še vedno slišala šepet: »Vse bo v redu.« Takrat tega nisem vedela, a zdaj verjamem, da je bil to Sveti Duh.

Nisem brala Svetega pisma niti hodila v cerkev, a nikoli nisem prenehala moliti. Molitev je bila edino, kar mi je ostalo. Da me Bog posluša, je bilo edino prepričanje, ki sem ga nosila s seboj od otroštva.

Stric in teta sta bila adventista in sta se vedno trudila, da bi mi pokazala Božjo luč. Ko sem bila mlajša, sta nas vabila v star kampus kolidža Fulton na počitnice. Nikoli nas nista silila – zgolj nežno spodbujala, da sami raziskujemo Božjo besedo.

Ko gledam nazaj, spoznavam, da sta bila stric in teta pomemben del moje poti. Posejala sta seme.

Sprva sem se upirala. Moje srce je bilo trdo. Ljudje so me imenovali »anti-adventistka«. Spomnim se, da sem spraševala, kje v Svetem pismu piše, da je sobota prav na sobotni dan. Tega nisem mogla sprejeti.

Med proučevanjem Svetega pisma so stvari počasi začele dobivati smisel. Nekega dne me je pastor vprašal: »Ali veš kaj o ponovnem Jezusovem prihodu?« To vprašanje me je pretreslo in naznanilo prelomnico v mojem življenju. Na vse sem začela gledati drugače.

Vrnitev na adventistično univerzo Fulton je bila pravi čudež. Nisem imela ne načrta ne denarja ne zamisli, kako bom plačala šolnino. Samo rekla sem: »Bog, želim se vrniti v šolo.«

Dan pred vrnitvijo sta se sestra in njen mož ponudila, da mi plačata šolnino. Rekla sta: »Ni ti treba vračati denarja. Samo pomagati ti želiva, da začneš.«

Bog je odprl vrata. Sčasoma mi je omogočil študij, mi dal priložnosti za vodstvene vloge in v moje življenje pripeljal ljudi, ki so me vodili k resnici.

In največji čudež? Krstila sem se. Odločila sem se slediti Bogu – ne zato, ker bi me kdo prisilil, marveč ker sem sama našla resnico.

Ni bilo lahko. Duhovno življenje je včasih težje od življenja, ki sem ga pustila za sabo. Ampak je vredno.

Prej sem mislila, da mi lahko svet da mir. Zdaj pa vem, da lahko samo Bog zadovolji najgloblje potrebe srca.

Danes berem Sveto pismo bolj kot kdaj prej. Molitev jemljem resno in poskušam svojo zgodbo deliti z drugimi študenti, zlasti s tistimi, ki ne poznajo Božje ljubezni.

Adventistična univerza Fulton je več kot šola. Je kraj, kjer lahko študenti, kot sem jaz, najdejo resnico, ozdravljenje in smisel. Tukaj se ne pripravljamo samo na kariero, temveč tudi na večnost.

Če bi lahko delila eno samo sporočilo, bi se glasilo: Nikoli ne obupaj nad Bogom. Tudi če padeš ali na najdeš poti, vstani. Nadaljuj v smeri, v katero te Bog vodi. On nikoli ni obupal nad mano in tudi nad tabo ne bo.

Del darov trinajste sobote četrtega četrletja leta 2009 je pomagal zgraditi nov kampus adventistične univerze Fulton. Hvala za vaš dar v tem četrletju, ki bo podprl projekte za zdravje otrok na Salomonovih otokih in Vanuatuju.

14. februar

Z BOLEČINO

Milo, Fidži

Ime mi je Milo in prihajam s prelepega otoka Samoa v Južnem Pacifiku. Odraščanje ni bilo enostavno. Rasel sem v domu, kjer se je ljubezen pogosto skrivala za bolečino. Oče je imel težave z alkoholom in mnogokrat je tudi manjše nestrinjanje vodilo v nasilje. Spominjam se, kako je tepel mamu že zaradi najmanjših zadev. Z brati in sestrami smo odraščali v ozračju strahu in zmede. Ni bilo samo težko – zlomilo je nekaj v meni.

Ko sem odrasel, sem Bogu zastavljal globoka vprašanja: »Ali imam prihodnost? Ali imam namen?« Bogu sem kar naprej zagotavljal, da sem ga pripravljen poslušati in mu slediti. Molil sem, jokal in ga rotil za odgovore. Zdelo se je, da Bog molči. To me je razjezilo in Boga sem pričel kriviti za vse, kar se je dogajalo v mojem življenju.

Kljub temu me je nekaj še naprej vlekel k njemu. Začel sem obiskovati proučevanje Svetega pisma ob sredah in hoditi v cerkev ob sobotah. V vsem tem je moja mama postala moja opora. Čeprav je sama doživljala bolečino, je ostala močna in me vedno spodbujala, naj delam, kar je prav. Ko sem bil mlajši, mi ni dovolila obiskovati taborov ali cerkvenih dejavnosti, zdaj pa se je zgodilo nekaj nepričakovanega.

Ko je izvedela za mladinski kongres leta 2024 na Samoi, mi je rekla: »Pojdi tja.« Bil sem presenečen. Rekla mi je, da bo ta kongres spremenil moje življenje – da me bo spremenil na bolje. Njene besede so me ganile in zaradi globokega spoštovanja, ki sem ga čutil do nje, sem se odločil, da se prijavim.

Pred začetkom kongresa sem spet začel moliti. Tokrat sem Boga prosil za znamenje. Moral sem vedeti, ali me res kliče. Med enim od srečanj je voditelj vprašal, ali se kdo želi prostovoljno prijaviti na enoletno misijonsko službo. V tistem trenutku sem v svojem srcu začutil nekaj močnega. Vedel sem, da je to Bog. Končno je spregovoril. Prijavil sem se za misijonsko delo. Spoznal sem, da vsa dolga leta molka niso bila zavrnitev. Bog me je pripravljal.

Toda ravno ko se je zdelo, da se je vse uredilo, se je zgodila tragedija. Tik pred mojim odhodom na misijonsko usposabljanje na adventistični univerzi Fulton je umrl moj brat. Skupaj sva preživela 16 let, nato pa je nenadoma umrl. Bilo je, kot bi mi nož prebodel srce. Zlomil sem se. Izgubil sem upanje. Počutil sem se, kot da mi je spodletelo, ker mu nisem stal ob strani. Počutil sem se popolnoma neuporaben.

Takrat je k meni ponovno prišla mama. Kljub svoji bolečini me je spomnila na Božje poslanstvo v mojem življenju. Njene besede so mi ponovno vlile moč. Čutil sem, kako Sveti Duh deluje v meni, me vodi in dviga, ko sam nisem zmogel.

Zdaj želim spregovoriti vsem, ki morda prestajajo kaj bolečega ali negotovega. Ne obupajte. Sovražnik želi, da ostanete brez upanja, zdrobljeni in izgubljeni. A Bog še vedno deluje, tudi v tišini. Pripravlja vas na nekaj večjega. Molite, verujte in poslušajte. Božji klic morda ne bo prišel, ko ga pričakujete, a ko pride, boste vedeli. Nikoli ne boste obžalovali, da ste mu rekli »da«.

Jesus je rekel: »Blagor tistim, ki so zaradi pravičnosti preganjani, kajti njihovo je nebeško kraljestvo« (Mt 5,10). Držite se te obljube. Bog skrbi za svoje ljudstvo.

Del daru trinajste sobote v prvem četrtletju leta 2013 je pomagal zagotoviti 15.000 Svetih pisem in priročnikov za branje na otokih Južnega Pacifika, da so ljudje, kot je Milo,

lahko izvedeli več o Jezusu. Hvala za vaš dar trinajste sobote v tem četrtletju, ki bo pomagal podpreti projekte za zdravje otrok na Salomonovih otokih in Vanuatuju.

21. februar

DOM
Alice, Fidži

Ime mi je Alice in prihajam s Salomonovega otočja. Veliko let sem bila učiteljica na srednji šoli, zdaj pa delam kot samostojna pedagoginja in raziskovalka.

Rada načrtujem programe za mlade in se povezujem s svojo skupnostjo. Pri vsem, kar počnem, čutim globoko hvaležnost do kraja, ki je pomagal oblikovati mojo vero – do Pacifiškega terciarnega evangelizacijskega centra ali PTEC.

PTEC je več kot zgolj stavba. Je duhovni dom za mlade iz Pacifika, ki študirajo v Suvi na Fidžiju. Njegova zgodba se je začela s sanjami.

V začetku leta 2000 so se naše študentske molitvene skupine vsak vikend selile iz enega kraja v drugega. Uporabljali smo predavalnice na univerzi ali dvorane v skupnosti. Težka glasbila in ozvočenje smo prevažali s taksiji. Včasih so vozniki za tovor dodatno zaračunali. Drugič pa smo se spopadali z dežjem, ko smo pod dežniki ali plastičnimi ponjavami skrivali vaze za cvetje, pripomočke za obred ponižnosti in prte.

»Vsaka sobota je bila pustolovščina,« je nekoč z nasmehom rekel nekdo od nas. »Nikoli nismo vedeli, ali bo dvorana zasedena ali pa se bomo na poti tja zmočili.«

Soočali smo se z mnogimi izzivi – pomanjkanjem prostora, omejenimi urami rezervacij in slabim vremenom, ki je pogosto motilo naše programe. A telesni napor nas ni toliko motil. Hrepeneli smo po prostoru, ki bi lahko bil povsem naš – prijetnem prostoru, kjer bi se lahko mladi adventistični študenti zbirali, rasli in svobodno častili Boga.

Cerkveni voditelji so prepoznali potrebo in molili za rešitev. Vizija je bila jasna: zgraditi center v bližini univerz v Suvi. Kraj, kjer bi študente vzgajali, opolnomočili in spodbujali, da postanejo Kristusovi ambasadorji, kjer koli že bodo.

Ni bilo enostavno, a mnoge roke in mnoga srca so to omogočili. Vsak je prispeval svoj delež bodisi z vodstvom, spodbujanjem bodisi zvestim darovanjem.

Potem je prišel preboj – dar trinajste sobote tretjega četrletja leta 2006. Voditelji Krščanske adventistične cerkve so izbrali naš projekt in verniki po vsem svetu so radodarno prispevali. Ta dar je položil temelje naši prihodnosti. S sredstvi smo zagotovili zemljišče na naslovu 7 Grantham Road v Suvi. Sčasoma je zrasla stavba – nov dom za bogoslužje in delovanje.

Danes je PTEC živahna verska skupnost. Znani smo po sodobnem zborovskem delovanju, ki z glasbo prinaša veselje in smisel. Ekipa IMPACT Outreach redno obiskuje krajevne skupnosti, da jim služi. Adventistično študentsko združenje (ASA) ustvarja prostor, kjer lahko študentje vodijo in rastejo v veri. A bolj kot programi so to ljudje, ki PTEC delajo takšnega, kakršen je. Mnogi so tu našli svoje poslanstvo. Drugi so sklenili prijateljstva za vse življenje. Nekateri, kot je Sandra Dausabea s Salomonovih otokov, pravijo, da je PTEC spremenil njihovo življenje.

»Vrhunec mojega duhovnega življenja je bil v cerkvi PTEC z družino PTEC,« pove Sandra. »Vedno bo PTEC. Bog je zvest in dober.«

V PTEC študente podpirajo na njihovi duhovni poti. Naučijo se voditi, služiti in deliti vero z zaupanjem. Prejmejo vloge in odgovornosti, ki jih oblikujejo – ne le kot vernike, temveč tudi kot prihodnje voditelje.

Za nas je ta stavba več kot le beton in les. Je živo pričevanje vere, radodarnosti in edinosti. Opomnik, da v tem poslanstvu nismo sami.

Rada bi se zahvalila svetovni cerkvi. Vaši darovi so ustvarili kraj, kjer mladi najdejo smisel in spletejo vezi. Pomagali ste zgraditi več kot le cerkev – pomagali ste zgraditi dom.

Bog nas je blagoslovil z različnimi darovi. Uporabimo jih s hvaležnostjo, ponižnostjo, prijaznostjo in srcem za misijo. Da, morda bodo prišli časi žalosti ali neuspeha. Toda naj nas zlata nit Božje ljubezni povezuje – in naj njegova luč še naprej sije skozi ljudi, ki se jih dotikamo.

Del daru trinajste sobote v tretjem četrtletju leta 2009 je pomagal zgraditi Pacifiški terciarni evangelizacijski center (PTEC). Hvala za vaš dar trinajste sobote v tem četrtletju, ki bo pomagal podpreti projekte za zdravje otrok na Salomonovih otokih in Vanuatuju.

28. februar

S FIDŽIJA V PRVE BOJNE VRSTE

Jordan, Fidži

Vse se je začelo z ognjem v mojem srcu, s pozivom, ki ga nisem mogel prezreti. Leta 2023, potem ko sem svojo zgodbo delil v podkastu, sem verjel, da sem na pragu nečesa velikega. Le nekaj mesecev kasneje sem diplomiral iz teologije, poln upanja in želje, da bi služil tam, kjer bo želel Bog.

Najprej sem se prijavil za misijo v Tongi, kjer je bilo prosto mesto kaplana. Ko sem čez dva tedna prejel pozitiven odgovor, sem navdušeno spakiral svoje stvari in molil z zaupanjem, prepričan, da sem dobil svoje prvo uradno misijonsko mesto. Toda tako hitro, kot so se vrata odprla, so se tudi zaprla. Misija si je premislila in me niso več potrebovali.

Prijavil sem se za misijonska mesta v drugih adventističnih organizacijah, vendar ni nič uspelo. Bil sem razočaran. Počutil sem se nevidnega in pozabljenega. Toda potem je tiha modra beseda spremenila vse.

Eden od mojih nekdanjih učiteljev, dr. Tabua Tuima, mi je pogledal v oči in rekel: »Preden stopiš v svet, začni delati na Fidžiju.« Njegove besede so se zasidrale v mojem srcu.

Kmalu zatem sem srečal tajnika misije na Fidžiju. Spodbudil me je, naj pošljem uradno prošnjo na urad. S ponižnim srcem sem predložil preprost življenjepis, v katerem sem izrazil željo, da bi služil med domačimi govorniki fidžijskega jezika in delal na področju komunikacije.

Konec marca 2024 je Bog odprl vrata, česar nisem pričakoval. Dobil sem nalogo, da nadziram tri cerkve v mestu. Nisem imel naziva ali plače – samo poklic, voljno srce in poslanstvo.

Od prvega dne sem se spopadal z velikimi izzivi. Jezikovna ovira je bila gora, ki sem jo moral premagati. Moral sem se hitro naučiti, kako tekoče pridigati, moliti in služiti v fidžijsčini. Nekega dne mi je žena starešine tiho priznala: »Nekateri naši verniki ne marajo novega pastorja, ker pridiga v angleščini.« Drugi so se spraševali, zakaj je misija poslala nekoga, ki je tako mlad. Imel sem samo 22 let.

Te besede so me globoko prizadele, a nisem dopustil, da bi me opredelile. Ostal sem. Molil sem in vztrajal.

Moj urnik je bil naporen. Sobote so bile maraton: sobotna šola v eni cerkvi, bogoslužje v drugi in adventistična mladina v tretji. Delovni dnevi so bili polni molitvenih srečanj, programov za mlade in dela v malih skupinah. Sredi vsega tega se je zgodilo nekaj čudovitega: začel sem razumeti svoje ljudi. Njihov jezik je postal moj jezik. Njihovo zaupanje je postalo moja nagrada.

Potem pa se je maja začelo novo poglavje. Bil sem povabljen voditi oddajo *Coast to Coast Breakfast Show* naše cerkve na radiu Hope Fidži. Na začetku sem bil grozen. Zatikalo se mi je, spopadal sem se z opremo in se boril z izčrpanostjo zaradi poznih nočnih služb. Prejemal sem negativna besedilna sporočila in e-pošto. A nisem obupal. Študiral sem. Poslušal sem. Rastel sem. Počasi je moj glas postal znan ne le na Fidžiju, temveč po vsem svetu.

V etru sem delil pričevanja, raziskoval cerkvene načela, razlagal Sveto pismo in spodbujal poslušalce. Zunaj etra sem se boril z osebnimi težavami.

Nisem imel dohodka, a sem vseeno pomagal drugim. Podpiral sem izobraževanje svoje 16-letne sestre in ponudil enako priložnost svoji sestrični, ki je zaradi težav opustila šolo. Obljubil sem, da bom pokrila njune stroške za tri semestre, upajoč, da bo Bog poskrbel za nas. Bilo je

težko, a nikoli nisem bil lačen. Moj starešina me je vozil, ko sem potreboval prevoz, in mi včasih podaril darilo. Nikoli ne bom pozabil njegove tihe radodarnosti.

Niti moj edini prosti dan – ponedeljek – ni bil moj. Preživel sem ga kot prostovoljec v domu za ostarele in molil, da me Bog nauči ponižnosti. In to je tudi naredil po zgubanih rokah in modrih očeh teh, ki sem jim služil.

Kasneje sem se vpisal na osnovni tečaj znakovnega jezika, ki sem ga obiskoval dvakrat tedensko šest mesecev. Diplomiral sem novembra 2024, istega meseca, ko sem poravnal šolnino za obe dekleti. To je bil čudež.

Danes sem v Indoneziji, daleč od doma, a točno tam, kjer me Bog želi imeti. Učim angleščino na akademiji in sem mentor študentom, ki jih spodbujam, da postanejo podobni Kristusu v kraju, kjer javno izpovedovanje vere vanj ni dobrodošlo.

Borim se. Počutim se osamljeno. A vsak dan sem opomnjen, da je to moje misijonsko polje. Trdno verjamem, da je Jezus moj stalni spremljevalec in najboljši prijatelj.

Počaščen sem, da sem del pobude *I Will Go [Šel bom]*:

Šel bom k svoji družini: Bog je uslišal moje molitve in rešil mojo mamino odvisnost.

Šel bom k svojemu bližnjemu: Pomagal sem sestrični, da se je vrnila v šolo.

Šel bom v svojo službo: Ponudil sem svoj glas in čas, da služim prek medijev in pisanja.

Šel bom na konec sveta: Zdaj služim v deželi, kjer ne morem svobodno izgovarjati Jezusovega imena, vendar lahko pogumno živim zanj.

To je moja pot vere, služenja in izročitve. Od Fidžija do Indonezije – Bog me je vodil na vsakem koraku.

Del daru trinajste sobote prejšnjih let je pomagal podpreti televizijsko in radijsko delovanje Hope Channela in Hope Radia v južnem Pacifiku. Vaš dar trinajste sobote v tem četrletju pa bo pomagal podpreti projekte za zdravje otrok na Salomonovih otokih in Vanuatuju.

7. marec

OBNOVLJENO UPANJE

Mereseini, Fidži

V središču mesta Suva na Fidžiju stoji klinika Upanje kot simbol preobrazbe. Klinika, ki je bila postavljena s podporo daru trinajste sobote, ponuja več kot le zdravstvene storitve – ponuja rešilno vrvo. Za mnoge je to kraj, kjer poškodovano telo in utrujeno srce okrevata. Ena od oseb, ki je tu ozdravela, je 53-letna ženska po imenu Mereseini.

Mereseini se je več let borila z visokim krvnim tlakom. Obiskovala je zdravnike, vestno jemala zdravila in upoštevala navodila. Toda vrednosti se niso izboljšale. Utrujenost je ostala. Njena moč je počasi pojemala.

»Počutila sem se, kot da sem obtičala,« se spominja. »Nič ni pomagalo.«

Nekega dne je Mereseini iz radovednosti in upanja na spremembo, prestopila prag klinike Upanje.

»Nisem vedela, kaj lahko pričakujem,« pravi. »Želela sem se samo počutiti bolje.«

V kliniki je spoznala osebe, ki ni zdravilo zgolj simptome, ampak jo je tudi poslušalo, spodbujalo in izobraževalo. Med njimi je bil dr. Akuila, ki ji je s svojo mirno samozavestjo vtil pogum. Razložil ji je, kako lahko naravne, preproste spremembe življenjskega sloga pomagajo njenemu telesu, da se pozdravi.

»Nič soli, nič mesa, nič predelane hrane,« je prijazno rekel. »Jejte tisto, kar raste iz zemlje. Vaše telo se lahko pozdravi, a potrebuje vašo pomoč.«

Mereseini je prikimala in si zapomnila vsako besedo. Zvenelo je težko, a se je v njej nekaj premaknilo. Počutila se je razumljeno. Začutila je upanje.

Odločena, da bo poskusila, se je vrnila domov in počistila shrambo. Najprej je zavrgla solnico. Odstranila je meso, beli riž, manioko in taro. Namesto tega je kuhinjo napolnila s sladkim krompirjem, bananami in listnato zelenjavo.

Potem je prišel pravi izziv. Dr. Akuila je predlagal 10-dnevno postenje z vodo – samo voda, za podporo pa limona. Večina bi oklevala, a Mereseini se je postavila pred ogledalo in si glasno rekla: »To bom naredila. Ne za koga drugega, temveč zase.«

Post se je začel tiho, brez fanfar ali pritoževanja. Ob vsakem obroku se je umaknila v svojo sobo, medtem ko so otroci sedeli za mizo.

»Hrano sem jim pripravila kot običajno,« je povedala, »a ko je prišel čas za jed, sem namesto tega molila. Prosila sem Boga, naj mi pomaga prebroditi to obdobje.«

Dnevi so minevali in njeni otroci so začeli opazovati spremembe.

»Mama, preveč si shujšala,« je zaskrbljeno rekel eden od njih. »Moraš jesti.«

»Bom,« je odgovorila tiho. »Samo ne še zdaj. Malo še.« Mereseini se je počutila močnejšo kot v zadnjih mesecih, zato je vztrajala.

»Nisem čutila lakote,« se spominja. »Nisem čutila šibkosti. Pospravila sem hišo, šla na sprehod in molila. Zdelo se je, da me nosi Bog. Prej sem postila en dan in štela ure, da bi lahko spet jedla,« pravi. »Tokrat pa je bilo drugače. Tokrat sem imela cilj.«

Na zadnji dan posta se je Mereseini vrnila na kliniko Upanje.

Medicinske sestre so jo presenečene pogledale. Nasmehnila se je in jim izročila rezultate testov. Postopoma so preverile njeno težo, utrip in krvni tlak. Vse je bilo normalno.

»Med postom nisem niti enkrat vzela zdravil,« jim je povedala.

Mereseini ni več potrebovala zdravil. Njena prehrana je zdaj premišljena: brez soli, mesa ali predelane hrane. Je sladki krompir, banane, zelenjavo in sadje. Preobrazba je vplivala na vsak del njenega življenja.

»Spet hodim v cerkev,« pravi. »Grem po vnuke v šolo. Hodim, ne da bi se utrudila. Spet živim.«

Govori s tiho samozavestjo, ne le o svojem ozdravljenju, temveč tudi o lekcijah, ki se jih je naučila.

»Pametno je treba izbirati, kaj jemo,« pravi. »Bog nam je dal hrano, da nas zdravi, ne da nam škoduje. Ne govorim ljudem, kaj naj delajo, ampak to je moja izkušnja. Videla sem, kaj se zgodi, ko zaupamo Bogu in skrbimo za svoje telo.«

Klinika Upanje je Mereseini dala več kot le podatke – dala ji je nov način življenja in ji pokazala pot, po kateri ponosno hodi vsak dan.

Njena zgodba nas spomni, da se pravo ozdravljenje pogosto začne, ko smo pripravljeni poslušati, verjeti in se spremeniti.

»Upanje je resnično,« pravi. »Našla sem ga, ko sem prestopila prag te klinike.«

Del daru trinajste sobote drugega četrtletja leta 2016 je pomagal zgraditi kliniko Upanje na Fidžiju, ki jo obiskuje Mereseini.

14. marec

EVANGELIJ ZA DŽUNGLO

Andrew, Papua Nova Gvineja

Globoko v bujnem, divjem osrčju Papue Nove Gvineje je mladenič z imenom Andrew zaslišal klic, ki je za vedno spremenil njegovo življenje.

Andrew se je rodil v krščanski družini in odraščal ob zgodbah o Božji ljubezni. Vse se je spremenilo, ko je v njegovo vasico prišel pastor Tom Carawah. S svojimi ganljivimi sporočili o Jezusovi vrnitvi in resnico o soboti je pastor vzbudil Andrewovo radovednost. Andrew je obiskal vsako srečanje, saj si je želel bolje razumeti Sveto pismo in Boga, ki navadne ljudi kliče k izjemnim dejanjem.

Kmalu je Andrew postal aktiven v krajevni adventistični skupnosti. Dve leti je z vse večjo strastjo proučeval Sveto pismo. V njegovem srcu je gorela želja, da bi več kot le veroval – želel je voditi, pridigati in služiti.

Potem mu je Bog odprl vrata. Okrajni vodja krajevnih adventističnih cerkva je prepoznal Andrewov potencial in mu ponudil, da ga pošlje na usposabljanje za laike. Če bi se strinjal, bi lahko postal pastor prostovoljec v eni od oddaljenih regij države.

Andrew je privolil in stopil v življenje polno izzivov, vere in čudežev.

Andrewa je misija popeljala globoko v džunglo. Nekatere vasi so bile tako oddaljene, da je do njih hodil tri dni ter na poti prečkal reke in spal v grmovju. Vztrajal je, saj ga je gnal en sam cilj: deliti veselo sporočilo o Jezusu.

A izzivi niso bili le fizični.

»Bilo je obdobje, ko sem dneve preživel z vaščani, molil in poučeval,« pravi Andrew. »Nekateri so sprejeli sporočilo, drugi so ga zavrnil. Naučil sem se iti naprej in nikoli ne obupati.«

Duhovno nasprotovanje je bilo resnično. Nekatere skupnosti so bile sumničave do adventistov in Andrew je včasih naletel na ostre besede in zavračanje. A vztrajal je, opogumljen z življenji, ki so se spreminjala zaradi sporočila o Jezusu. Videl je bolne, ki so ozdraveli, srca, ki so se odpirala, in resnico, ki je pognala korenine na krajih, kjer ni bilo pričakovati.

Življenje misijonarja v džungli ni bilo le težko, pogosto je prineslo tudi bolečino. Bili so dnevi, ko Andrew in njegova žena nista imela hrane, denarja ali pomoči. En teden sta preživela brez enega samega obroka. Sedela sta v hiši za misijonarje v džungli in se zatekla k edinemu viru moči, ki jima je še ostal – k bogoslužju. Začela sta peti.

Sredi petja se je pojavil neznanec.

»Prosil naju je, naj pogledava ven,« se spominja Andrew. »Hrane nisva našla. Našla pa sva denar. Bog je poskrbel.«

Takšni trenutki so postali stebri Andrewove vere.

Leta 2012 je Bog odprl še ena vrata. Zahvaljujoč sponzorstvu avstralskega adventističnega pilota se je Andrew vpisal na Adventistično teološko šolo Omaura. Spominja se, da je bila ustanova takrat veliko manjša, a je tako kot danes služila namenu. Andrew se je eno leto usposabljal, se učil, kako deliti svetopisemske resnice in pridobival praktična znanja, preden je bil dodeljen cerkvi z več kot 200 verniki. V enem samem letu so njegova prizadevanja privedla do 120 krstov in izgradnje povsem nove cerkve.

Vendar je Andrew najbolj nepozaben trenutek doživel med kampanjo *PNG for Christ*, nacionalno evangelizacijsko kampanjo, v kateri je sodeloval predsednik Generalne konference

Ted Wilson. V oddaljeni džungelski vasici je Andrew ponižno pomagal krstiti 874 novih članov v večno Božjo družino.

Ta izkušnja, ki je spremenila njegovo življenje, je poglobila njegovo poklicanost. Čez nekaj mesecev mu je Bog ponudil novo priložnost za razvoj duhovnega vodstva. Adventistična cerkev na Papui Novi Gvineji je Andrewu omogočila vrnitev na Adventistično teološko šolo v Omauri, kjer je nadaljeval izobraževanje. Zdaj se pripravlja na misijo, ki ga čaka – bodisi na pot skozi džunglo bodisi na mestne ulice.

»Pripravil sem svoje srce, da bom šel, kamor koli me bo Bog poslal,« odločno pravi Andrew. »Kamor koli grem, je delo za Boga vedno blagoslov.«

Z darom trinajste sobote v tem četrletju boste pomagali Adventistični teološki šoli Omaura usposobiti moške in ženske, da bodo lahko širili veselo sporočilo na Papui Novi Gvineji.

21. marec

ULIČNI PRIDIGAR

Peter, Papua Nova Gvineja

Peter se je pogosto spraševal o Božjem načrtu za njegovo življenje. Ko je bil otrok, sta ga starša – oba osnovnošolska učitelja in kristjana – poučila o Bogu in o tem, kako moliti. V najstniških letih pa so nanj vplivali prijatelji, da je počel stvari, ki so ga oddaljile od Boga.

Ko je odrasel, je živel sam na obali. Začel je spraševati Boga, zakaj ga je pripeljal tja. Sedem mesecev je molil isto molitev: »Bog, kaj je tvoj načrt za moje življenje?«

Neki petek se je Peter odločil, da se bo poleg molitve tudi postil. Namesto da bi se tisti dan zanašal na hrano, se je popolnoma osredotočil na iskanje Boga. Želel si je jasnega odgovora.

Ob sončnem zahodu je videl tri mlade moške, ki so šli po ulici. Čutil je, da mu glas v srcu šepeta, naj se jim približa. Poslušal je to spodbudo in se jim predstavil.

»Smo ulični pridigarji,« je rekel eden od njih. Peter je izvedel, da se imenujejo Thomas, George in Junior. Bili so evangelisti, katerih poslanstvo je bilo širiti evangelij v priobalnih mestih.

Peter jih je vsak dan opazoval, kako oznanjajo na ulici, tržnici oziroma kjer koli že so našli poslušalce.

V soboto zvečer je Peter ponovno prosil Boga, naj mu razkrije svoj načrt. Zaspal je s Svetim pismom na prsih in videl angela, ki ga je prijel za roko in odprl Sveto pismo v Mateju 10.

Ko se je Peter zbudil, je poiskal to poglavje in prebral o čudovitih stvareh, ki jih je Jezus naredil po svojih učencih, ko so se odločili, da mu bodo sledili.

Peter ni prebral tega le enkrat. Bral je znova in znova. Potem je zaslišal isti tihi glas, ki mu je rekel: »To je moj načrt zate.«

Padel je na kolena in zaklical: »Kdo sem jaz, Bog, da me kličeš?«

Zahvalil se je Bogu za jasen odgovor. Tako kot učenci v Mateju 10 je vedel, da je poklican slediti Jezusu in kot ulični evangelist oznanjati od mesta do mesta.

Kmalu zatem se je krstil in pridružil trem pridigarjem pri njihovem poslanstvu. Potoval je z njimi, nosil njihove torbe in pridigal ob njih na ulicah.

Čez leto dni se je udeležil dvomesečnega izobraževanja, kjer se je naučil, kako širiti verovanja adventistične cerkve kot laik v jugozahodni Papui.

Ena njegovih prvih nalog ga je popeljala v oddaljeno vasico v deževnem gozdu, kamor je peš hodil tri dni. Hodil je po hudih nalivih in spal v grmovju.

V globini deževnega gozda je prispel do majhne adventistične cerkve. Ženska srednjih let, ki je skrbela za vernike, mu je povedala, da nimajo pastorja. Cerkev je delovala že 25 let in že dolgo molila za pastorja. Petra je vprašala, ali bi jim pomagal.

Peter se je strinjal in eno leto deloval kot prostovoljni vodja. Medtem ko je tam služil, je dalje molil za naslednji Božji korak v svojem življenju. Imel je občutek, da je čas, da se vpiše na teologijo.

Peter se je neki petek zvečer vrnil domov, kjer ga je čakal vernik cerkve. Izročil mu je potrdilo, da so bile plačane njegove šolske pristojbine. Obiskoval bo Adventistično teološko šolo Omaura.

V Omauri se Peter uči veščin, ki pomagajo cerkvam rasti fizično, duševno in duhovno. Veseli se, da bo z vrtnarjenjem in tesarstvom vernike naučil, kako se preživljati in skrbeti za vdove in sirote. Hebrejski jezik mu je težak, a verjame, da bo z Božjo pomočjo uspel.

»Z Bogom je vse mogoče,« pravi. Čeprav ni prepričan, kakšna bo njegova naslednja naloga, je odločen, da bo sledil njemu, ki ga je pripeljal v Omauro. »Vedno bom sledil Božjemu glasu,« je odločen.

Vaš dar trinajste sobote v tem četrtletju bo pomagal Adventistični teološki šoli v Omauri usposobiti moške in ženske za širjenje veselega sporočila na Papui Novi Gvineji.

28. marec

ENONOGI MOŠKI

Sam, Papua Nova Gvineja

Sam je živel v soseski v Papui Novi Gvineji, kjer so bile droge, izsiljevanje, prostitucija in kraja nekaj običajnega. Zato je že v zgodnji mladosti začel piti alkohol, jemati droge in večino časa preživljati na ulicah.

Pri 15 letih se je pridružil tolpi. Začel je ropati, krasti in prodajati ukradeno blago. Vse slabe stvari, ki jih je počel, so povzročile veliko težav njemu in njegovi družini. Žena in družina so ga poskušali prepričati, naj začne hoditi v cerkev, a ga to ni zanimalo.

19. maja 1995 ga je policija, ki je poskušala ustaviti njegove kriminalne dejavnosti, ustrelila v desno nogo. Izgubil je nogo in vedel, da ne bi bil pripravljen na srečanje s svojim Stvarnikom, če bi takrat umrl. Zato se je odločil spremeniti.

Vendar pa je kmalu zatem preživel teden dni z mladimi v hiši, kjer so pili alkohol in se drogirali. Ob tretji uri zjutraj, ko je bil že hudo pijan, je poslušal pop glasbo na slušalkah.

Sredi seznama predvajanih pesmi se je oglasila pesem Carrie Underwood *Jesus Take the Wheel (Jezus, prevzemi krmilo)*. Besedilo ga je ganilo in z solzami v očeh je zapustil mlade, s katerimi je pil. Pesem mu je še dolgo odmevala v ušesih in sprožila njegovo duhovno preobrazbo. Toda nikomur ni povedal o tem.

Naslednji petek mu je glas ves čas govoril: »Jutri pojdi v cerkev.« V soboto zjutraj je vstal in obleke svoja običajna oblačila, da njegova žena ne bi vedela, kam gre. Preden je prišel v cerkev, se je preoblekel v lepa oblačila. Bila je sobota, 25. november 2013.

Ko je žena izvedela, da je sprejel Jezusa, in videla, da je spremenil svoje navade in začel hoditi v cerkev, je bila presrečna.

Sam je bil krščen 19. aprila 2014 in postal vernik Krščanske adventistične cerkve v Popondetti.

Postal je misijonar in leta 2024 začel skrbeti za novo organizirano cerkev v Popondetti, ki je imela sedem cerkvenih skupnosti. Leta 2025 je začel študirati na Adventistični teološki šoli v Omauri, da bi se pripravil na nadaljnje služenje.

Sam pravi: »Zelo sem hvaležen, da sem živ in da živim v svobodi«. Mnogi njegovi nekdanji prijatelji so mrtvi, drugi pa prestajajo dolge zaporne kazni. Dobra novica je, da so zaradi Samovega pričevanja mnogi njegovi prijatelji sprejeli Jezusa, spremenili svoje življenje in se pridružili adventistični cerkvi.

Sam je zelo spoštovan kristjan. Spoštujejo ga celo člani tolpe, ki niso sprejeli Jezusa; njegova beseda pri njih veliko velja. Zato je bilo nekako primerno, da je bil Sam imenovan za vodjo varnosti na srečanjih *PNG za Kristusa* v Popondetti.

Razen nekaj strelav v zadnjih vrstah ni bilo nobenih težav. Na večer, ko so bili navzoči pozvani, naj sprejmejo Kristusa za svojega Odrešenika, je eden od članov tolpe rekel svojim tovarišem: »Ne vem, kaj boste naredili vi, ampak jaz bom sprejel Kristusa.« Prijatelji so odgovorili: »Tudi mi ga bomo sprejeli.«

Zadnji večer programa je pastor Don Fehlberg, ki je govoril v Popondetti, spoznal moškega po imenu Ronnie.

Ronnie je pastorku Donu povedal, da se je krstil na enem od srečanj programa. Povedal mu je, da je imel precej težko življenje, nato pa je pokazal na Sama in rekel: »Bil sem z njim.« Pastor Don, ki je že slišal Samovo zgodbo, je Ronnieju rekel, da razume.

Sam in Ronnie sta združila moči in pridobivata ljudi za Jezusa. Sta močna sodelavca, ki ju blagoslavlja Sveti Duh.

»Ko pogledam nazaj, sem najbolj hvaležen svoji adventistični družini,« pravi Sam. »Bili so pripravljeni biti drugačni in živeti po načelih Svetega pisma. Začel sem jih spoštovati bolj kot kogar koli drugega. Predvsem pa sem hvaležen Bogu, da mi je pokazal, kako živeti bolje.«

Bog ni samo pomagal Samu, da je spremenil svoje navade in začel živeti življenje, ki slavi Jezusa, ampak ga uporablja, da vodi ljudi k Jezusu. Na krst je pripravil že 95 ljudi.

Sam zaključí: »Naj bo ta zgodba v blagoslov in spodbudo ljudem, kakršen sem jaz. Ne glede na to, kako slab si, te Bog še vedno ljubi in skrbi zate.«